

maal, og nu maa du undskylde, at jeg taler saa ligefrem til dig om et Forhold, som jeg ellers ikke skulde have berørt. Jeg begriber ikke, at du kan lade dig slaa saa vanvittigt ud af din Bane paa Grund af en Kærlighedsaffære. Min kære Kusine er ganske vist en højst indtagende Dame, og jeg, som har kendt jeres tidligere Forhold, forstaar din Bitterhed. Men vil du gifte dig — hvad jeg i høj Grad maa anbefale — saa finder du sikkert uden Vanskelighed en Erstatning. Der findes jo Gudskelov adskillige andre, højst attraaværdige Kvinder i Verden end Jytte. Lov mig for gammelt Venskabs Skyld, at du vil blive her i Byen endnu blot i fjorten Dage! Opsøg dine Bekendte, kast dig ud i Selskabslivet, prøv i det hele paa igen at komme i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen, og du skal se, hvordan alle „Spøgelsefornemmelser“ hurtigt vil fortage sig!“

Torben smilte. Han sad foroverbøjet med Armene paa Knæene og betragtede sine Hænder. Ved Lyden at Jyttes Navn havde det et Øjeblik dirret i hans Kinder.

„Du har misforstaaet mig, Asmus! Jeg har jo slet ikke beklaget mig. Jeg er tværtimod din Kusine taknemlig for hendes standhaftige Vægelsind og beder dig om ved Lejlighed at overbringe hende min Hilsen. Du talte før om den Tilstand, du traf mig i, da du kom til Favsingholm sidste Efteraar. Men den Erindring skræmmer mig ikke mere. En saadan Tilværelse har ogsaa sine Fordele. Den gør En klog paa mange Ting, som er skjult for de robuste og geskæftige. Man opdager blandt andet, hvor lidt der skal til for at gøre Sindet glad! En Fugl, der sætter sig i Vindueskarmen, et Støvfugl, der sejler En forbi i Solskinnet — mere behøves der i Virkeligheden ikke, og har man en Gang forstaaet det, misunder man ikke dem, som jager Livet af sig af Begærlighed efter Oplevelser.“

Asmus Hagen, der havde lænet sig tilbage i Sofahjørnet, betragtede sin Ven i Tavshed.

„Husker du,“ sagde han tilsidst, „hvad jeg nogle Gange har sagt dig, at du gik med Spiren til en Drømmer og Sværmer i dig?“

„Det har du vist sagt om flere, Asmus!“